

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 48/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 04.фебруара 2014. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Седите молим вас.

Присутни су:

- заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,
- затим браниоци Ђорђевић, онда Крстић, Палибрк, Брадић, Борковић, Стругар, Шћепановић, Петронијевић и сада ко мења Радића?

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Адвокат Драган Палибрк, ја ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда Петронијевић мења Бобота, Шћепановић мења Перовића.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Мења Перовића, није ми се јавио, али ћу га мењати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а остаје колегиница? Добро. И ко још од бранилаца, јесу ли сви онда ту браниоци? Јесу.

- Оптужени Николић, Поповић, Вулатовић, Богићевић, Мишић, Миладиновић, Корићанин, Кастратовић, Брновић, Сокић и Момић.

И сада смо прошли пут прекинули оптуженог Момића који је износио завршну реч, данас ћемо имати да вас обавестим више времена због тога што ово суђење које је поподне које смо требали да имамо, неће да се одржи због временских непогода јер окривљени који су тамо на подручју Војводине не могу да дођу, онда смо то јуче одложили, тако да данас имамо више времена, али ме свакако молим вас због суднице да ме обавестите колико ћемо отприлике, Момићу је остало још сат, сат и по, као сте рекли. Како не, још 25-20 минута. Добро. Можда ћемо значи завршити до 2 и 15, можда. Добро. У 12,00 добро, значи наставак.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

да се претрес одржи

НАСТАВАК ИЗНОШЕЊА ЗАВРШНИХ РЕЧИ

Завршна реч опт.Момић Ранка

Оптужени Момић Ранко, изволите. И извините још једном што сам Вас прошли пут прекинула, али чини ми се да је евидентирано прошли пут да је остало још сигурно сат, тако нешто да сте рекли.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Добар дан, па добро верујте ми да ни ја нисам могао да се одредим тачно, али ево покушаћу што краће да будем ево. Поштовано веће мени се ставља 20 година, тражи се 20 година значи живот ми је у питању, мене и моје породице, није 100 еура казне, ја морам да кажем нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, само кажем нисмо имали прошли пут времена, ето то је проблем, ништа друго.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Ево овако, ја мислим да сам стао код Ћушке и стрељања онога, значи Рашковић шта је рекао рекао је, сведок Иса Гаши који је преживио то, наводно преживио, ја не знам, описује значи момка плавушана са пушкомитраљезом који је пуцао у њега, не описује мене нигде. Пљачке што ми се ставља исто оптужницом у центру Ћушке, Ерзен Љуши је лепо описао у свом сведочењу и шта је тај момак имао на глави и какав је био, све значи живо, нико мене не описује. Опет што је најчудније сведок који је требао то све да потврди А1 каже где ме је видео на којем путу, на путу малом путу према Захаћу и то је и учрпао и тотално је друге људе споменуо да су одвели људе на стрељање, значи сведок А1 који је био у дворишту ја мислим куће Хаки Гаши. Даље, и та цивилна возила по сведочењу Рашковића у центру села и то, то нико исто не спомиње. Спомињу џип, село Пављан, ја би са тим завршио за Ћушку, село Пављан ставља ми се на терет да сам у дворишту једне куће у Пављану вршио пљачке. Не знам по чему је то исто стављено, вероватно Ђељоне Гаши од 27.06.2012. године у својој изјави коју је дала Тужилаштву за ратне злочине она је ту препознала значи на сликама све, па чак и тројицу браће Корићана који ту нису ни били, а мене је споменула као 60%, познаје ме по очима јер сам био маскиран и на питање тужиоца шта је радио, није ништа само је тражио воду. Значи ја прво нисам никад био маскиран, никад. 60% по очима је значи препознавао све и тако. Али зато Рам Никчи је видео испред куће где су убијени Хатице и породица Никчи, видео је џип и „аскону“. Опет ја ни џипа ни „аскону“ нисам возио, зна се ко је то возио. И да је после пуцњаве у тој кући изашли су, упалили џипа, отишли, „аскона“ је натоварила неке ствари и отишла за Пећ. Долазимо до Рашковића и Мртвог. Даље, сви сведоци су рекли да не постоји шанса да цивилна возила прођу из Ћушке до Пављана и до Захаћа, Рашковић знамо шта је рекао да су цивилна возила ишла иза, све тим путићима и тако. За Захаћ немам шта ни да кажем, рекао сам све у истрази и кога сам видео у дворишту једне куће, и кога сам видео да излази из дворишта друге куће са митраљезом. Значи ту немам шта да кажем. Хтео би само да кажем да је што се тиче Рашковића знам због чега је сведочио против мене, то знате и сами, био је сведок из Црне Горе, долазио ради тог хапшења у Црну Гору, где га је Мртви преко војске извадио из тог затвора. Са њим је заједно био и тај Вук када су хапшени, зато он њега и не спомиње и тако. Чак је покушано, сумњам, покушано је и убиство на нас ја мислим од њих, у Бару и то сте имали прилику да чујете од сведока, значи ниједан сведок Албанац, у овом поступку прошло их је много, није показао прстом на мене. Чак ме ниједан није ни описао. Једино што ме је Рашковић видео свагде и што зна и кад сам цигару запалио и шта сам рекао у датом моменту и где сам се кретао и како сам био обучен, све зна. Значи то је, ја не знам ево можете и ви са ким сте причали прије 10 дана нешто па не можете да

се сетите, а не прије 12, 13, 15 година. Он је имао доста времена да размишља о томе и да се упозна и са предметом и са свим, знате и сами да је сведок А1 коме исто, који је лош човек, стварно је лош човек, али рекао је стварно да није никада видео да сам било шта лоше учинио ни опљачкао ни убио ни запалио, ништа, значи и 1998. и 1999. а тај сведок је требао неке ствари да потврди што је Рашковић рекао. Њих двојица, значи ова девојка Албанка у Ћушки што је отета, опет ушла је у „голфа кеца“ зеленог који је А1 возио, нестала је, па на Кули се деси масакр, опет А1 умешан, па породица Исе Баљаја где је Рашковић као чувао стражу, а није чувао стражу него доста се дозна како сам на слободи, него је директно учествовао у убиствима те деце и жена. Ја мислим поштовано веће да су они уцењени, значи стим, јер постоје чврсти докази да су они то починили, они су морали да сведоче. Ја нисам морао да сведочим, пошто нисам ништа ни радио недозвољено, рат је био, ишао сам бранио сам своју земљу, није тачно да нисам патриота, да су они патриоте, ја сам патриота. И мени је кућа изгорела у Добоју исто, и мени је из породице доста изгинуло, породицу нисам видео од фебруара како сте ме пустили, значи немам услова да их доведем, немам новаца да им платим да дођу овде. Значи децу нисам видео од 10. фебруара прошле године. Жену сам видео када је сведочила ту и то је то. Ја не знам ви ћете да одлучите али ја мислим да је тужилаштво ову оптужницу значи како би ја рекао да никога не увредим, али склепало све на хрпу једну стрпало све сам живо радио, све сам палио, нико ме не види само ме Рашковић види, у затвору одлежао две и нешто година, ко зна колико ћу још, без иједног јединог доказа. Ви знате да сам излазио овде и испитивао и сведоке и све иако ми је мој адвокат предлагао да не излазим, јер ко зна може те неко показати случајно и готово. Ја сам излазио и пред Ерзена Љушија и пред свију и тражио сам Ису тог Гашија да дође да ме погледа у очи, знам да ништа нисам недозвољено урадио. Видите можда сам допринео да се нешто деси, био сам у јединици тој, ту је било па да не слажем најмање 150 војника, што војника што полицајаца и нас пет, шест или десет смо све то урадили, стигли и тако. Значи ништа недозвољено нисам урадио, нити сам опљачкао, да сам опљачкао видело би ми се, да сам кога убио верујте једино луд човек може да буде смирен и нормалан, пио би неке таблете ваљда да сам било кога убио. Жао ми је, криво ми је што се то десило, ако је се десило ја не знам. Жао ми је сваке невинне жртве, били то Албанци, били Срби, никоме није рат добро донео. Значи није тачно да ми није жао. Али не могу да се кајем јер нисам ништа направио, да сам нешто направио можда би се и кајао. Значи без иједног јединог ваљаног доказа тужилаштво ми је ставило то шта ми је ставило на терет, ја не знам ви ћете то да одлучите, али ја мислим да није фер, није фер прво ни од тужилаштва, а није фер да било шта затвора да добијем за ово јер нисам ништа крив, значи то ми се прво мој живот, али свој ћу некако и прежалити, али живот породице која је већ довољно пропатила, уништава им се живот. Хтео би само да још нешто кажем пошто смета појединима што сам дао један интервју у „Правди“ где нисам никога вређао, то има и дан данас на Интернету, причао сам мање више што и овде причам, и некеме то смета, а не смета што храбри и добри Зоран Рашковић сваки дан га гледам на Б92, у новинама, на телевизији, не само српској, него и црногорској и албанској, то

никоме не смета, ваљда што је он патриота а ја нисам па. Друга ствар, желио би да поручим нешто директно албанском народу, значи на Косову, да господин Зоран Рашковић и сва његова прича коју је причао и њиховим новинама, телевизијама, је неистинита, да не кажем неки други израз. Жели да им се додвори ваљда, треба доле и земљу да прода па мора да иде и тако и могу да кажем да хоће да се врати да живи доле и могу да кажем само једва га чекају доле, једва га чекају да се он врати доле. А што се тиче претњи и то може да ми буде први комшија значи, погледао у њега не би, јер он није достојан ни погледа, ничега. Хтео би само још да додам да узмете ја мислим, не мислим него сигуран сам да сте ви то већ и прочитали, све његове изјаве дате и шведском суду и у истрази и тужиоцу и овде, па мало да упоредите па ћете видети огромне разлике у његовом сведочењу. Ја би још једном да вам се захвалим, мислим да сте добро водили овај поступак и да ћете донети правилну одлуку, како да друкчије да се изјасним. Ја немам шта да тражим, значи да кажем тражим да се уради то и то, али ја очекујем, значи очекујем да ћете донети ослобађајућу пресуду према мени. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

У завршној речи изражава жаљење и саучешће жртвама, али не и кајање јер ништа није урадио, очекује ослобађајућу пресуду јер живи мирне савести, а у односу на овај поступак може да каже да је вођен без доказа и само на основу произвољних и изнуђених исказа сведока Рашковић Зорана и А1. Нико од Албанаца који су сведочили у поступку није га препознао нити указао на њега, нико од преживелих из села Љубенић, Иса Гаши који је наводно преживео стрељање у кући у коју је он према Рашковићу одвео мушкарце, нити Ђељоне Гаши из села Пављан, на основу чијег исказа очигледно тужилац конструираше један део оптужнице. Рам Никчи и други сведоци заправо говоре о Рашковић Зорану, који сам оно што је он урадио приписује другима. Нити Рашковић нити А1 уживају такав кредибилитет да могу да буду озбиљни сведоци у поступку. Осим тога Рашковић има мотива да га терети. Рашковић Зоран је својим иступима у јавности у Србији, али и у Албанији показао да зарад личних интереса сведочи у овом поступку и очигледно да жели да се додвори и Албанцима на Косову када даје одређене интервјуе и изјаве.

Добро, хвала Вам. Ко би хтео да сада буде следећи пошто смо већ овако радили без реда неког од оптужених. Мишић, Булатовић, ко? Мишић Сениша, изовлите.

Завршна реч опт.Мишић Сенише

ОПТ. СИНИША МИШИЋ: Добар дан поштована госпођо председнице, цењено веће, слажем се у потпуности са одбраном свог браниоца, могу само да додам исто ко што је и Момић рекао да се кајем, не кајем се, нисам ништа урадио. Цела

ова оптужница што се тиче мене терети се на „чуо сам“ нуђено је оптуженима појединицама да кажу, реци да си видио Мишића овде, па су одбили то, реци бар да си чуо да је Мишић био ту, и то су одбили. Све цела оптужница што се мене тиче ни на једној слици нисам, ни на једној, ниједан Албанац, ниједан Шиптар ме не спомиње, никад нисам био припадник Интервентног вода, Интервентни вод није постојао у 177. ореду. Ја као што сам рекао чували смо, бар ја говорим у своје име, болницу, на КПС сам био, водовод, на крају крајева стварно сам био страшно болестан. То што господину тужиоцу смета што сми ми рекли да имамо велико поверење у веће, и вас као председавајућу, то је нешто друго. Боли истина. И тужилац је на пар места говорио да зна да ми то нисмо починили, мада ово не треба да се говори, сам тужилац је говорио, па то нисмо спомињали ни у јавности нигде. Једино имамо поверење у вас и надам се да ћете донети праведну одлуку. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Наводи да ништа није урадио, па нема разлога да се каје. Понавља и поново истиче да је био болестан у то време, није могао да учествује ни у каквим акцијама, а једине обавезе његове јединице, дужност распоред и акције биле су чување објеката у Пећи. Нема доказа да је он било шта урадио, а познато му је да су поједини оптужени у разговорима им је саветовано или тражено од њих да га терете. У осталом се придружује речи свога браниоца.

Ко би сада још био? Булатовић Дејан.

Завршна реч опт.Булатовић Дејана

ОПТ. ДЕЈАН БУЛАТОВИЋ: Добар дан поштоване судије, поштовано вијеће, господо браниоци и остали, немам одакле да почнем, стаћу ево сада код неких ствари, на ову пресуду од 20 година ја сам тражио за мене и за многе људе, не знам раван чин смртној казни за мене, и за друге сигурно. Придружујем се мом браниоцу ово што је дао, што је рекао, не могу да се помирим са тим да ми неко ставља на терет да сам био у селу ће никад нисам ни био, за оно што никад нисам учинио, да сам био са људима које нисам ни познавао, много ми се тога ставља на терет, као и многе ствари што сам преживљавао, омаловажавање, психичко малтретирање, то ћу да вам кажем што се тиче првих почетака када су ме позвали у Краљево, једном приликом је господин тужилац сигурно је спречио Ивановића који је фактички не да ме малтретира него да ме бије, тако се понашао, ту га је тужилац, господин тужилац га је ту смирио, сада можете да замислите како је било после тога када сам долазио за та саслушавања, где није било господина тужиоца да је могао да га смири, односно да му каже да прекине. Ја морам да кажем, папирић на који је написао 20 година и окружио га и махао ми је са њим стално, и овако ми каже „ово те чека како год да окренеш, бог те не спасава“, ја кажем на основу чега, па каже може он да ми као помогне, папир трпи све, зашта, да пљујем по људима, да пљујем на себе, нема разлога, много, много се тога дешавало. Има ту и ствари које ми се, сада мало сам

изненађен, стварно сам изненађен, све, али баш господин тужилац да ми припишу убиство које никад нисам ни починио, и у току рата и после рата и никад. Срећом ако дозволите мало сам немојте да ме, да вам дам на увид, је ли може, да вам дам да погледате, тада кад сам био осуђен, то је био случај покушај убиства на мах јер сам био изазван, нападнут од наркодилера, криминалаца који су данас већ прерасли можда у мало јаче тензије, можда европске, и где сам морао да се браним и на крају било ми је стварно ајде после свега што сам називан да сам и пијан и ко зна шта, нема везе. Али то ми је баш било тешко, јер сам имао осећај ту има тежину коју ћу да ми се прикачи још гори него што сам у животу, то ме погодило, као и многе ствари. Једноставно човек има, размишљао сам, имао сам, убеђен сам био имам много тога да кажем, верујте више немам снаге да се више убеђујем са никим, могу само да вам кажем једно, никад али словима никад, нити сам учинио шта, нити сам кога убио, нити сам шта нажао коме учинио, иако ми се качи и тај 01. април и тај 15. мај, тамо нека села опет се помиње човек да ми сведочи кога су прије тога ко зна колико пута стрељали и сад долази опет и сведочи да сам га ја стрељао. Значи то види се чиста намештаљка, чиста опструкција. Значи не знам. Много се прљаво игра, ово се једноставно игра и са људским животима, немам коме да се извињавам, немам коме да јер не знам зашта би коме рекао извини или да се кајем, зашта, за оно што нисам учинио, за оно што не знам или је гријех када човек не зна да треба да каже неком коме је у интересу да каже зна, треба да зна за нечији интерес, да ли је то нормално, ако има таквих људи који имају такав интерес, а има их, то нека њима иде на образ, зна се због чега се и радило то, какав ко интерес има, какав је ко добио интерес, где се ко налази данас, где ће ко бити сутра опет то, шта знам. Ништа, могу само да кажем једно, надам се у вас судско веће да ћете и ви да решите и да оно што каже народ да одлучите истину од неистине. Могу само да вам се захвалим и да се надам томе јер стварно ништа нисам учинио. Не знам више шта би имао да кажем, много тога али не знам, знам само једно све је у вашим рукама, наши животи и све, па мој је да кажем то, много сам тога сигурно испуштио, нисам рекао. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

ОПТ. ДЕЈАН БУЛАТОВИЋ: Тај папир треба да задржите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово ћемо да копирамо па ћемо да вам вратимо, да остане. Је ли може тако?

ОПТ. ДЕЈАН БУЛАТОВИЋ: Тако. Желим вам свако добро. Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Наводи да је овај поступак посебно у односу на њега једна прљаво игра у коме се подмећу докази. Од самог почетка доживео је чак и неке ствари које су несхватљиве за кривични поступак и поступање према људима који се, за које постоји сумња или се покреће поступак да су извршили кривично дело и то због тога што га је извесни Ивановић кога је споменуо и оптужени Момић, а то је полицајац, једном приликом хтео да туче, али је тужилац који је био са њим интервенисао и спасио га. Осим тога полицајац Ивановић стално је махао папирићем на коме је писало 20 година за оптуженог и говорио да ипак може да

му помогне, али га ово свакако чека. Да му се ставља на терет нешто што није извршио, да је био са људима које уопште не познаје или је урадио нешто што му никада не би пало на памет и то све на основу произвољних доказа говори и то да је он наводно већ осуђиван због убиства, што није тачно, па суду прилаже на увид, а може и да остави пресуду Врховног суда Србије Кж1-712/00.

За овим председник већа КОНСТАТУЈЕ да је оптужени Булатовић Дејан као саставни део своје завршне речи предао суду пресуду Врховног суда Србије Кж1-712/00 од 22.12.2000. године којом је преиначена пресуда Окружног суда у Краљеву К. 140/99 од 01.02.2000. године у погледу одлуке о казни и то тако што је Врховни суд овог оптуженог због кривичног дела покушаја убиства на мах из члана 48 КЗ РС у вези члана 19 КЗ СРЈ осудио на казну затвора у трајању од 6 месеци уз урачунавање времена у притвору.

Председник већа НАЛАЖЕ да се ова пресуда фотокопира и да се стави у спис као саставни део завршне речи због тога што оптужени нема копију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате копију? Немате. Добро, сад ћемо ми да копирамо и сада Брновић или Николић, како сте се договорили још? Ту напред на средини упалите.

Завршна реч опт.Николић Милојка

ОПТ.МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Добар дан поштовано веће.

Ја у принципу остајем при ономе што је мој адвокат Палибрк Драган рекао, у потпуности се слажем са њим, а друга ствар остајем при изјави коју сам дао 2011. године кад су ме депортовали из Црне Горе овде пред вама, пред већем, значи рекао сам да сам возио Срећка и три војника и остајем при томе. На Ваше питање кад сте ме питали због чега Николићу Ви тако добар борац, а нисте ишли са њима, па госпођо судија ја сам рањен два пута. Задњи пут сам рањен у обадве ноге где ми фали кило меса и тада нисам могао, нисам се осећао добро и онда Срећко ме замолио да их макар одвезем. Тако је и било. И значи остајем при томе.

Друга ствар. Што се тиче Рашковић Зорана, званог „Сердара“, ако је он „Сердар“ онда ја више нисам ни патриота, то патриота се каже „Сердар“, он је као патриота. Николић, Момић и остала ова екипа овамо што је, значи ми смо колетерална штета за ову државу и тако да не набрајам даље, али нема везе он није вредан више тог помена уопште.

Што се тиче оптужнице ово господин тужиоц што ми је ставио на душу, ја мислим да ово нема, ово стварно да није тужно било би смешно. Ја имам пет ипо година рата, ратовао сам у Хрватској, Босни, Крајини, Косову, онда копнена зона безбедности, значи у животу своме, одрастао сам без родитеља, без мајке и без

оца од 7 година, ниједан прекршај у животу немам, нисам прешао на црвено светло. Е сад што се тиче ратишта у животу никада нисам цивила пипнуо прстом, повукао за рукав а не камоли убио некога. Господин тужилац ми је ставио на сваку оптужницу ми је ставио Николић, Николић, Николић, па шта сам ја као монструм ја, појма немам, ја стварно не разумем, можда је тужилац мало ставио, требао је да ми стави Двор на Уни што је поменуо Ранко за ону децу болесну што су побијена, можда је и Кравице требао да ми стави, да ми стави Гостовић горе на Озрену где су Муцахедини побили читаво српско село, нека ми стави и то, није проблем. И оно Беврик што је побио оних 70 и нешто људи нека ми стави и то брате, никакав проблем није. Ја сам човек патриота, рођен сам у Шумадији где је дигнут Први српски устанак, ђед ми је погинуо на Кајмакчлану бранећи ову земљу, један стрц ми је погинуо у четницима, није ме срамота, био је потпоручник, значи ја сам наставио, осећао сам се да морам да браним земљу, положио сам заклетву кад сам служио војску да ћу да браним ову земљу у сваком погледу и данас дањи ако би требало исто бих то урадио, али ово што ми се ставља на терет те да сам убио овде, те да сам побио овамо, те да сам силовао, па ја у животу значи то кад бих урадио или да сам видео некога ја бих га лично убио, значи не бих себи то дозволио јер ја имам сестру нажалост која је умрла док сам био у затвору, остало троје деце што морам да се бринем о њима, све захваљујући господину Драгољубу Станковићу, хвала му, има Бог, Бог ће да погледа и њега, нема проблема за то. Ништа, толико. Мени је жао тих људи могу да кажем за Албанце, мени је жао тих људи ако се десило то, али што кажу ови моји другари ја немам разлога да се извињавам, немам разлога да се извињавам јер нисам никога убио, никоме ништа на жао нисам учинио, нисам украо ништа. Ја у Шумадији имам две кућице старе, у животу нисам узео црно испод нокта и да ми се ставља сад на терет пљачка и то. Сам је Рашковић изјавио Николић није био халав није узимао, још сам га учио да бих спасио главу, ишао је пар пута са мном у акцију и још каже добар је, Шумадинац је добар борац, значи не могу да схватим да такав човек, човек који је добио 15, 16 година, који је пљачкао банке, шта је радио не знам поште и то, док сам ја радио поштено.

По изласку из Косова ја сам отишао у Црну Гору заједно са Момићем у Пљевљима где сам обучавао као инструктор полицију у Пљевљима. Е, тамо сам радио 2 године и онда кад је почело копнена зона безбедности доле кад су почели проблеми ја сам раскинуо уговор и отишао сам да помогнем нашој браћи доле у Бујановац и кад се то смирило, вратио сам се, поново сам ишао, радио сам, секао сам дрва по шумама, чуда сам радио, поново сам се вратио у Црну Гору, радио сам све најтеже послове, зидарске послове, штемовао сам са компресорима, нема шта нисам радио и онда 28.10. пошао сам за Србију овамо, то је био 28, навратио сам у Пљевље да видим неке другаре, они су ме позвали да преспavam код њих, ја нисам хтео, намерно сам отишао у хотел, то је мотел био, дао сам личну карту где ме је ухапсила полиција ујутру. Ја нисам ни бежао, нисам се склањао од кога. За мном је била подигнута Интерполова потерница, три ипо месеца сам био у Бијело Поље, депортовали су ме овамо, онда ми је стављено на терет и ја стварно не могу, ја не могу да замислим, само могу да кажем нека је на час тужиоцу и фино је описана она Гаљета Никчи, како се зове,

да је човек био висок 1,95, чак 2 метра, 1,90 и описала је тачно Рашковића и Мртвога и једном приликом господин тужилац каже „Николићу, ја знам да ниси ти то урадио, али неко мора, некеме морам да ставим на терет“, значи ја сам тај жртвени јарац. Ако треба, ако је ово за добро Србије и да буде сутра боље, нема проблема, ја сад пристајем на стрељање, не на 20 година, на стрељање. Знаш да нисам урадио ништа и мени је савест чиста, али опет жао ми је тих људи ако се десило, тих Албанаца доле, али да се извињавам немам зашто. Толико и хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Придружује се речи свог браниоца, наводи да му је жао Албанаца и жао му је због ових догађаја али не може да се извињава јер он ништа није урадио. Остаје при изјави коју је дао у новембру 2011. године када је први пут саслушан у суду, наводи да је за пет ипо година ратовања, нити пре тога, нити после тога до данашњег дана није учинио ништа противно закону и уопште у животу никоме није учинио ништа нажао.

И Брновић.

Завршна реч опт.Брновић Радослава

ОПТ.РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Поштовано прва међу једнакима госпођо председнице.

Подржавам у целости реч мог браниоца и у својој одбрани желим, нећу да желим него за мене је подигнута оптужница да сам спроводио из Ћушке, да се придружио „Шакалима“ командир Брновић и да сам предводио групу цивила шта знам, избачених из Ћушке, да сам их прихватио службеним возилом и предводио их до Пећи. Ви сте ми сведок, Ви сте у Палати правде испитивали те сведоке.

Ону госпођу којој је погинуо муж те су јој дали млека детету, плакало је дете, она вам је рекла да ме није видела у службеном полицијском аутомобилу. Друга не сећам се ко јој је погинуо била је у фармерицама, ја мислим госпођица је била такође је била присутна у тој колони, рекла је да ме није видела. Она је, рекао човек видело се да је психички поремећен, рекао сам „мут ме љуље“, његовој жени ја сам питао Вас, њега покушао у двојку смо прешли овде и онда сам покушао да га питам, нисам успео, он је скакао, викао, претио ми тамо, знате сами шта ми је радио и на сваки ме називао да га питам где сам рекао то „мут ме љуље“. Ви сте ми рекли „рекао је у Ћушку, иди Брновићу на место“. Значи, после тога појавио се, предводио је колону из Ћушке овај Чеку Аџија, учитељ у пензији он је предводио и возио трактор, он је рекао следеће, цитирам његове речи: „питао сам свог комшију ко је онај полицајац који брине оволико о овом народу, иде од човека до човека, од масе до масе, од групе до групе. Он му је одговорио то је командир Брновић из Клиначине“, значи ја сам ту најмање три

пута, не него три пута обилазио, јер ми је господин Стојановић позвао ме је и рекао ми „покушај да убедиш те људе да се врате у своје село“. Ја сам узео службено возило, било је без горива на строгој резерви, али сам иначе требао да кренем око 12 часова јер због мира у кући сам остао ту док се поделе оброци, јер су се свађали нешто полицајци, то знам до 12 часова, они су изјавили по други пут да је то било у 12 часова кад ме је Стојановић позвао. Он ме је позвао и рекао „покушај да убедиш те људе да се врате у своје село“. Значи то је два пута смо разговарали. Онда ја сам најмање, он ми је рекао задржи се мало, ја сам се задржао сат и по и више, ишао сам колоном, убеђивао их, сви су говорили, јавио сам дежурној служби шта се дешава, рекли су упознати смо.

Болестан сам, нисам добро, болујем од тешких пет обољења. Госпођице председнице, тада значи тај Чеку Аџија он говори истину, то је учитељ у пензији, није то што је стриц Агима Чекуа терористе из Медачког Џепа, него је чини ми се поштен човек, стари човек. Не позивам се ја на њега зато што је Агиму Чекуу стриц него што говори истину. Значи нико на мене није рекао да сам ја предводио, а мени је стајало цело време и задња оптужница стоји предводио или пратио житеље Ћушке, а то је разлог јер да не би то ставио он би морао, јер да није то ставио он би морао да одустане од кривичног гоњења господин тужилац, али ми је стављао стално Ћушка, Ћушка, предводио каже да бирам или сам предводио или пратио, па изабери шта је, а од тога нема ништа.

Е онда настао је Захач. За Захач позивам се на сведоке који су истоветно дале изјаве, а позивам се на господина судију у већу који је све то читао, а то су Вахиде Шаља – Захач, Зиље Добра – Захач, Незир Кастрати – Захач, Рамуш Рама – Захач, Шехиде Добра – Захач, Тане Никчи – Пављан, побегла у Захач. Оне дају истоветне изјаве, истоветне изјаве поштована председнице, истоветне изјаве како су урадили на два места код српског гробља и код куће Азема Мехметија, истоветне изјаве дају. Кажу да су им наредили да формирају колону, да су на главном путу војници у шеширима упутили према Пећи, у Пављану код тог канала који ја не знам где је, зауставили их само три војника, да су неки трактори прошли, прошли, значи нико их није предводио, јер неки трактори су прошли. Онда се прикљупало све више и више војника и дошао је рекла је ова Шехиде Добра да јој је војник један држао списак у руке, она га је описивала какав изгледа, све описивала, да је прозивао три брата Добраја, неког Хамеза, неке Муратије, неке Рашид Ћокај је рекао два његова сина, неко је 16, неке 17, 18 набрајао, Рашид Ћокај је рекао да су једног војника бежао из камиона убили код неке пилане. Онда да су их одатле кад су то одвојили њих потерали према Захачу, тамо их малтретирани, пребијали, да их је тамо бранио један полицајац. Кад су кренули према Витомирици тамо према Рожају један полицајац из неке куће је изашао, опљачкао им све преостало што им је остало, прошли су, значи разликују полицију од војске, а мене сви познају, сви познају из Захача јер то терен Клинчине, познају ме из Ћушке, из Пављана, а камоли из Захача.

Онда тамо каже два контролна пункта пролазе, онда каже тамо долазе пикапом и другим возилима и кажу пушкама убили смо их, они се враћају за Захач, налазе мртве своје у каналу, али у целој причи иду тамо у село, нестају тела, кад су нестала увече ваљда, не знам тачно, увече су нестала тела, али нико

од њих не помиње командира Брновића, они ме сви познају. Мени не треба слике него, јер ја сам пола века био тамо командир бре, значи ја нисам уопште у овој причи. Могао је господин тужилац, он ме је спасио од лажног сведока из Пављана од оне госпођице која је рекла „зазвонила је радио станица, јавио се војник и рекао је наређује Брновић да се стрељају четири или пет људи“. Онда је устао господин тужилац, ја му се захваљујем, рекао је да ли си знала шта је мобилни пре рата. Она је рекла не, онда је он рекао изјавио си да не разумеш српски језик. Он ме је ту спасио и он је рекао немам више питања и стварно опет му се захваљујем, јер у противном он би предложио 20 година затвора ту би била саставила се три кривична тешка дела, али он ме је одбранио. Терао ме да признам по изјави овог Хајрулах Хисенаја. Ја сам због Хајрулаха Хисенија тражио списак оружја, због тога то је био мој информатор, он је сарађивао са мном. Рекао сам тужиоцу у одличним сам односима са њим, у одличним односима. Он је тражио, како је рекао Хајрулах да сам узео документа, да сам рекао идите за Албанију тамо вам неће требати, да сам их предводио, шта знам, ја да признам, нисам могао да признам госпођо председнице, како да признам оно што нисам, јер је он демантовао то. Он доласком овде у овај суд, не преко овога, он је рекао „дошао је Брновић у 8 часова са црвеним береткама“, он ме поставља у Радета Марковића бре, а тужилац ми поставља командата, да ми увећа кривичну одговорност, командантом ме зове, мене зове командантом, зове Харадинаја командантом, зове га командантом легалне војске, а 25. маја убијају три полицајца у Клиничини, два Шошкића и једног Стојановића, дижу противтенковском мином дижу возило војске Југославије, гине из Краљева Петрушевски мајор механизоване бригаде и четири војника гину, значи убијају и своје колеге, јер он назива легалним командантом ОВК Рамуша Харадинаја, а знамо ко је Рамуш Харадинај, то је највећи кољач. Знамо колико је људи побијено све доказ због њега и све. Косово и Метохију назива Дукађин. То ме баш чуди због чега, то није Дукађин то је Метохија, то је наша заклетва, то је наше срце, то је, немојте тужиоче немојте толико да идете далеко, јер Брновић је овде везаних руку, не знам како да се браним, једино ви веће да ме одбраните, јер нисам у овој причи господо, нисам у овој причи. Шехи..ова како се зове онај лажни, Хајрулах Хисени кад даје изјаву и још један сведок, пуномоћник, жао ми је што није ту, имао сам за њега, због Вукотића неке ствари да му кажем јер 10% је узео од продаје имања јер Вукотић није служио војску, он је побегао пре осамдесете, све ја знам то али нећу, нисам оптужен за Љубенић. Он буде због Хајрулах Хисенаја он полуди, тражи шешир ту, господин Шћепановић он се шали стално са њим, каже ти како се зове овај Мустафа Радоњићи нису ти нешто убедљиви ови сведоци, јер још један мене помиње, он се нада у њега јер га је научио, научио ону женску да каже да сам убио пет људи, четири, пет људи, он то све учи, он одавде обавештава, тамо саставља, то је ...радња доле његова тобош адвокатурска и он разочаран, он мени прети у ходнику, ја вама пријављујем, и то овако испред мене у мом Београду, у мом суду он мени прети, он не признаје овај суд, не признаје ништа, то ће тек тад да сазна касније господин тужилац који му се жали, пљује на мене „Коха диторе“, он каже неће. Господин тужилац се њему жали, пљује на мени „Коха диторе“, њихов неки

лист, а он наводно није то читао, овако режи ко псето и чујте, малтретирање моје ја сам болестан дошао, од четири тешка обољења не рачунајући да сам на списку чекања за мењање кука, нити могу да идем, нити могу да стојим. То не рачунам.

Две тешке операције не рачунам, али задобијам једно тешко психичко обољење од хапшења противправног, непроверене изјаве Иса Дервиш Гашија. Иса Дервиш Гаши каже када је изашао рањен из те куће где је убијено 20 људи и запаљена, каже видим Брновића командира у Клиничини, нас пола хапсе, пола не, Корићанине, мене инвалида, Цветковића хапсе, оне друге, не знам како се презивају тамо, али пола хапси, пола не, али за мене обавезно мора да се хапси, са терена га зову шефа свога, мој брат слуша кроз прозор, наишли смо на погрешног човека шефе и разговарају са њим. Он обавештава тужиоца, тај мали носи овде мобилни телефон, мали је, смеђи, он је са мном разговарао и горе три, четири пута долазио, каже сутра ће те пусти судија. Господин тужилац ни два минута верујте не седи код истражног судије, иде у своју канцеларију. Он га пита можемо ли без вас, како да не можете. Он не слуша, не гледа, ја сам бедан изгледао, ја сам поцепаних панталона што ми се нашло обукао, ставили ми лисице, моја ћерка која је психички ометена у развоју, ево изволите погледајте само. Прима 4 хиљаде, моја супруга за њу, она плаче и сад кад крећем за Београд „тата идеш ли у затвор“, јер она не зна више од детета од 3, 4 године, а '76. је годиште и она не зна ни да се очешља, ни да се обуче, ни ништа, али је понешена за мном и нон стоп плаче и њене сузе нико не може да плати. Не тражим ја да их плати.

Моју болест бих вас молио да тражите од амбуланте Централног затвора у ЦЗ од којих сам болести болестан, које таблете, који су ме специјалисти прегледали, коју сам болест задобио приликом хапшења противправног јер сам ухапшен непровереном изјавом Иса само Дервиш Гашија. Није проверена та изјава, тужилац је отишао јуна месеца нешто тамо петљао, ја не знам шта, узео уједно Хајрулахову изјаву са неким Драганом, сад се појављује неки Драган, неки саобраћајци, неки шта ја знам, ту овај долази заменик тужиоца господин Шошкић он долази и каже ја сам заинтересован за тебе, чека ме на ћошку, ја му видим вири нос, ја знам да је Шошкић јер он се сакрио и ја наилазим кад он каже Брновићу, ја стајем, каже види, ја знам да Шиптари лажу, али има неколико изјава Срба, господине судија, госпођо председнице, али има неколико Срба терете за поспешавање исељавања. Ја кажем добро нека има. Иди код Драгољуба, кажем консултоваћу се са адвокатом, чекам сутрадан адвоката на степенице, он каже није тачно идем код тужиоца, зашто ми не да те изјаве. Тужилац наилази, тужилац наилази, он га пита има ли нешто новије за Брновића, он се не окреће ка нама, главу овако, он стално главу овако држи и каже нема. Овај тужилац господо има неки мотив против мене, он Бог ме убедити не може. Нећу ја да помињем шта сам слушао од Наташе Кандић, ја њој ништа не верујем, али нисам чуо да ју је неко тужио, нећу да слушам оног из Љубенића што каже на телевизију могу све да завршим јер имам паре у Београду, ја то не слушам, не верујем ја, поштен је он човек, али шта има он против мене толико да мене хапси због једне непроверене, прво хапси па после проверава. Ја сам верујте, ја немам од чега да се браним, ја сам премного причао, ја немам од чега да се браним. Он

је предложио од 5 до 8 година, на вама је да одлучите, није он Милош Минић и да тужи и да суди, није ово '45, '48, '50, ово је знамо која година, ви сте самостални, ви сте једно добро и поштено веће, ја мислим да ћете ви донети једну правичну одлуку па какву је донесете ја ћу је прихватити оберучке, али верујте да нисам уопште у овој причи, не позивам се на заштићене сведоке, они оба двојица кажу нисам био, али ја на њих уопште не, они су оба двојица рекли, тврдили није био Брновић тамо и А1, и онај Рашковић, али ја се на њих, тужилац за некога верује, за некога не верује, али не позивам се ја. Ја се позивам на ове идентичне изјаве и оне речи његове „признао је Брновић да је разговарао са Стојановићем“, неколико пута је радио у завршној речи, признао је Брновић. Није признао Брновић него смо рекли, признао је каже и Стојановић и још овај каже молио је и кумио за свог сина тај Фејзулај. Фејзулај је био директор школе у Главичицу, у српском селу. 1987. године 28. новембра он је окачио заставе, српско село није радило, српска школа није радила, он је истеран из просвете, истеран из просвете. Он није хтео као сведок да дође овде, али је за то дошао Абдуљ који је рекао да сам истеран из милиције због фарбања возила неких, па је рекао код канала дошао са белом кошуљом и краватом, а она госпођа лажуља рекла - причао ми мој супруг Фејзо да је разговарао са Брновићем. И Брновић реко - ако у десном џепу добро је у левом није добро, то је рекао на албанском, ја сам слушао. Тужилац каже молио их кумио. Коса да ти се подигне, то молио те неко и кумио. Није госпођо, поштовано веће, није ме нико молио, нико ме није видео ту, ни нигде једино код "Заставе" тамо код Фабрике акумулатора и то сам покушавао да вратим и задржао се пуно и рекао сам, увече сам ишао да проверим у дежурну службу превише сам уморан био, кад сам се пробудио и ишао у дежурну службу да питам, рекли су вратили су се у своје село. Е сутрадан сам тек сазнао зашто нису смели да се врате, попаљено је оно што није било попаљено. Они су претпостављали извршиоци се још налазе доле, а ја то нисам знао јер ми нико није рекао. Они нису ми то рекли, да су ми рекли можда би спасио канал, звао би све кога могу радио везом макар канал да спасим. Ја не знам, ја више шта, ја вам се захваљујем и извињавам се што сам мало више причао, стварно се извињавам. Немам шта друго, јер чист сам. Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

Кажите, придружује се речи свог браниоца и понавља одбрану да је био једино код Фабрике "Застава" и молио становнике да се врате, а да је и Чеку Хација рекао како је видео полицајца који се труди и помаже цивилима. Да је знао за канал и за догађаје све би учинио да тако нешто спречи јер никада није извршио никакво кривично дело, заправо не зна од чега да се брани.

На крају прилаже суду на увид, где председник већа констатује да његова супруга за болесну ћерку Маријану прима новчани износ од 4.670,00 динара за помоћ и негу другог лица, оптужени наводи да је болесна.

Ово ћемо да вратимо оптуженом Брновићу. Ово сам сада прочитала, то сте чули. Ево даћемо овде, браниоцу. Сада да ли још неко има нешто да каже, јер смо на овај начин завршили са излагањем завршних речи? Добро.

Ако нико нема ништа више да каже, ја објављујем да је главни претрес завршен и да ћемо одлуку објавити:

-11. фебруара у 13,00 часова у судници број 2.

Довршено у 12,20 часова.

Записничар,

Председник већа-судија